

Chương 5

Nam Nhân Quá Mức Tuấn Mỹ

Sở Dật Đình chính mắt thấy được Tô Hồng Tụ mở miệng, lộ ra một cặp răng nanh bén nhọn, sau khi một đám người kia nhìn thấy Tô Hồng Tụ lộ răng nanh, lập tức giải tán, nước mắt chảy ra.

Tuy đáy lòng Sở Dật Đình rung mạnh, kinh ngạc không thôi, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút khác thường nào.

Hắn hí híp mắt, tròn mắt đen thâm thúy xẹt qua hứng thú không dễ phát giác, cất bước chậm rãi đi về phía Tô Hồng Tụ.

Hôm nay trên dưới cả triều, cả kinh thành cũng huyên náo xôn xao, trưởng nữ Tô Hồng Tụ của Thừa tướng bị Lâm Hạo Hiên hư.

Chuyện như vậy dĩ nhiên cũng truyền đến tai Sở Dật Đình đồng ý nhận lời mời tới làm khách phủ Thừa tướng.

Nhìn mặt Tô Hồng Tụ, Sở Dật Đình thật sự không nghĩ ra tại sao Lâm Hạo Hiên không cần nàng.

Chân mày xinh đẹp, mắt sáng chói, mũi đầy đặn, môi đỏ thắm và khéo léo như anh đào.

Mặc dù không phải chính thất, thu làm thiếp thất, sắc đẹp vây quanh, cũng là chuyện vui. Nào đến nổi nhất định hư nàng?

Không nghi ngờ chút nào Tô Hồng Tụ tuyệt mỹ mà xinh đẹp, tướng mạo đẹp hơn Lương Hồng Xu muội muội hẳn gấp trăm nghìn lần.

Nhưng mà nhìn dáng vẻ vừa rồi của Tô Hồng Tụ...

Chẳng lẽ... Nàng không phải người?

Lâm Hạo Hiên chính là vì vậy mà hư nàng?

Không, không thể nào.

Mắt Sở Dật Đình u ám, ung dung cười một tiếng. Người khác không biết, Sở Dật Đình hẳn chẳng lẽ không biết, từ xưa tới nay linh thú yêu vật đều có ghi trên lịch sử. Tục truyền tìm được bọn họ sẽ có lực lượng hủy diệt trời đất.

Sở dĩ Lâm Hạo Hiên lấy muội muội của hắn, nhìn trúng, đơn giản chính là vì của hồi môn – năm vạn tinh binh theo muội muội mà đến.

Nếu hắn biết, vị hôn thê ban đầu này của hắn có thể chống đỡ vài chục vạn, thậm chí mấy triệu tinh binh. Không biết Lâm Hạo Hiên sẽ hối hận ảo não thành dạng gì.

Thật sự muốn nhìn xem dáng vẻ Lâm Hạo Hiên biết vậy chẳng làm, vồ ngực liên tục.

Trên khoe môi Sở Dật Đình vẫn treo nụ cười lạnh, chậm rãi đến gần khuê phòng Tô Hồng Tụ.

Đúng lúc ấy, gã sai vặt ở cửa đột nhiên cất cao giọng hô: “Lão gia trở về phủ”

Gã sai vặt kêu một tiếng này, lập tức, đồng loạt, tất cả nha hoàn cùng người trong Tướng phủ đều ra đón.

Chỉ thấy một nam nhân trung niên mập mạp phù thũng, ước chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi lung la lung lay đi vào. Đi hai bên cạnh hắn là hai vị thiếp xinh đẹp đứng hầu.

Bởi vì buông thả dục vọng lâu dài nên khuôn mặt nam nhân có vẻ hết sức xám tro, da mặt lỏng lẻo rũ xuống, cặp mắt đục ngầu, dưới mắt hiện lên hai quầng thâm đậm màu.

Nam nhân trung niên này chính là Tô Phúc phụ thân của Tô Hồng Tụ.

Tô Phúc vừa nhìn thấy Sở Dật Đình, quan sát hắn tỉ mỉ, trên mặt chính là mỉa mai.

“Sao? Lục Hoàng tử thật quá phách lối. Vào phủ Thừa tướng, vẫn che che giấu giấu như vậy, chẳng lẽ chê thủ hạ của ta không đủ quy củ, sợ bọn họ mạo phạm ngài?”

Thì ra Sở Dật Đình cũng là kỳ nhân không rõ bộ mặt thật, trên đầu đội một mũ che mặt đậm màu. Hoàn toàn che kín đầu mặt, không lộ ra một chút gì.

Duyên cớ trong này, cũng không phải bí mật gì, vốn tướng mạo Sở Dật Đình thuở nhỏ rất đẹp, khác hẳn người bình thường. Nếu hắn lên đường, tất nhiên sẽ dẫn đến muôn người đều đổ xô ra đường, tất cả mọi người đều chặn trước xe ngựa của hắn vây xem hắn, làm cho xe ngựa nửa bước khó đi.

Hắn nhiều lần xuất chinh, bách chiến bách thắng, chưa từng bại trận, nghe nói hắn vừa đứng trước trận tiền, tướng địch đối diện sẽ mất hồn, bởi vì dung mạo hắn mê hồn kinh người thần hồn điên đảo, mặc cho hắn xung đột tới lui trong trận, như vào chỗ không người.

Hắn đã từng vì dung mạo mà bị người cường chế, thiếu chút nữa chịu nhục, nên đi tới nơi nào cũng đội mũ che mặt màu đen đậm, gió thổi không lọt.

Tô Phúc còn trẻ đắc chí, ngay cả Hoàng đế cũng bị hắn xoay vòng quanh, hắn nói gì nghe nấy, không có không đáp ứng, cho nên khó tránh khỏi trong mắt không có ai, hơi cuồng vọng tự đại, hơn nữa hắn vốn háo sắc, nam nữ không ky, cho nên mời Sở Dật Đình vào phủ, không phải muốn nhìn dung mạo, rốt cuộc có phải kinh hãi thế tục như trong truyền thuyết không.

Không ngờ mặc dù Sở Dật Đình vào Tô phủ, vẫn không lấy mũ che mặt đậm màu trên đầu xuống.

Nghe lời Tô Phúc nói, Sở Dật Đình chậm rãi nghiêng đầu.

Mọi người vẫn không nhìn thấy rõ dung mạo của hắn, lại chỉ cảm thấy lúc hắn xoay người, bốn phía xung quanh sáng rực rỡ, giống như trên người hắn phủ lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Sở Dật Đình không hề nghi ngờ là tuyệt mỹ, hoa lệ, cao quý, nhưng cũng là dững mãnh, máu lạnh, lạnh thấu xương.

Hàng năm chinh chiến khiến cho trên người hắn không tự chủ phủ lên một tầng máu lạnh.

Sắc mặt Tô Phúc thay đổi lớn, bị hoảng hốt cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Tô Thừa tướng nồng hậu mời Sở mỗ tới, Sở mỗ tới, về yêu cầu khác, thứ cho Sở mỗ không thể đồng ý.”

Giọng Sở Dật Đình nghe rất êm tai, như châu ngọc va vào nhau, lại mang theo khàn khàn cực kỳ trầm thấp.

Nghe được giọng nói của hắn, nha hoàn chung quanh đã đổ mặt hơn một nửa.

Không nghi ngờ chút nào, coi như không nhìn thấy mặt, mọi người cũng có thể đoán ra được, Sở Dật Đình có được giọng nói khàn khàn quyến rũ như vậy, nhất định là tướng mạo anh tuấn đẹp đẽ nhất vô nhị.

Trong lòng Tô Phúc e ngại giật mình, cũng không cam tâm cứ mắt thể diện như vậy, cổ cứng lên, cất mạnh nói: “Ngươi... Được, người tới chính là khách, ta cũng không miễn cưỡng ngươi. Nếu ngươi chịu gỡ mũ che mặt xuống, tùy ngươi muốn cái gì, ta đều đồng ý!”

Lúc Tô Phúc nói lời này, lại thêm mấy phần khuyến khích, những năm này hắn giàu nhất thiên hạ, trong phủ thu thập đồ chơi hiếm thấy trên đời, hắn biết mãnh tướng hàng năm chinh chiến sa trường như Sở Dật Đình, khát vọng nhất là có một chiến mã tốt, hoặc một binh khí thuận tay.

Ở trong phủ hắn không thiếu hai thứ này, ngựa đệ nhất thiên hạ, đao đệ nhất thiên hạ, hắn không tin Sở Dật Đình sẽ không động tâm.

Sở Dật Đình lại cố tình không động lòng.

Hắn chỉ cúi đầu, hơi suy tư, rồi trầm giọng đồng ý với Tô Phúc.

“Cũng được, đã như vậy, ngươi đổi khuê phòng của nữ tử ngươi đi. Nàng ấy rất cuộc là nữ nhi của ngươi, sao ngươi có thể để cho nàng ấy ở trong phòng đồ nát như thế? Không biết, còn tưởng rằng trong phủ ngươi có bao nhiêu khó coi, ngay cả một nữ nhi cũng không nuôi nổi.”

Sở Dật Đình nói xong, đưa tay chỉ khuê phòng của Tô Hồng Tụ.

Tô Phúc sững sờ, nha hoàn chung quanh cũng chớp mắt, trong lòng đều xẹt qua hăm mộ và mất mát.

Mắt sắc của Tô Hồng Tụ cũng lạnh lẽo, không nói một lời, vẻ mặt yên tĩnh.

Sở Dật Đình chỉ biết Tô Hồng Tụ là yêu, nhưng không hiểu yêu thuật, càng không biết, Tô Hồng Tụ chỉ liếc đã có thể nhìn thấu tâm tư của hắn.

Tâm sự của Sở Dật Đình với Tô Hồng Tụ, rất rõ ràng, vừa xem hiểu ngay.

Nữ tử này không tầm thường, nếu thật sự là linh thú yêu vật ghi lại trên sách cổ, có thể chống đỡ mười vạn hùng binh, chỉ sợ khó có thể bắt được, cần phải hành sự tùy theo hoàn cảnh, từ từ mà tính.

Sở Dật Đình suy tính trong lòng, Tô Hồng Tụ ở bên cạnh nghe rõ ràng.

Khóe môi nàng không khỏi nhếch lên nụ cười lạnh giống như châm chọc, lại giống như đùa cợt.

Tô Phúc kinh ngạc, hắn đã sớm quên mình còn có nữ nhi như vậy rồi, lập tức xem thường, ngay cả nhìn cũng không nhìn về phía Tô Hồng Tụ, thuận miệng lên tiếng: “Cái này đơn giản, có ai không, đưa đại tiểu thư tới đông viện trong sảnh.

Tiếng Tô Phúc vừa dứt, “Rầm rầm” một tiếng, gần như tất cả sai vặt đều xông tới, cản trở tầm mắt Tô Phúc.

Nguyên đám bọn sai vặt xoa tay, mặt đỏ tới mang tai, phía sau tiếp trước mà ào ào xông vào nhà gỗ, giúp đỡ Tô Hồng Tụ khuân đồ, tranh nhau muốn lưu lại ấn tượng tốt với nàng

Tô Hồng Tụ chỉ lạnh lùng nhìn mọi người, ngày trước nàng chịu khổ, không thấy một ai đến giúp đỡ nàng, hôm nay chỉ vì làm mị thuật nhỏ, những người này lại tranh nhau làm việc vì nàng, mỗi một người đều sắc mặt kích động, phía sau tiếp trước, dáng vẻ ngay cả mạng cũng có thể bỏ qua vì nàng.

Sắc mặt Tô Hồng Tụ càng lạnh, lòng càng khinh bỉ chán ghét những người này.

“Người, giúp ta khuân tủ đồ này đi, người còn người nữa, giúp ta vác giường lên. Còn người, giúp ta cạy nền gạch này lên, cùng dời hết qua, nhìn cái gì vậy, chẳng lẽ các người không muốn?”

Tô Hồng Tụ lạnh lùng nói, trong giọng nói lẫm liệt mang theo ba phần sát khí ác độc.

Bọn nô bộc vốn đến lấy lòng nịnh hót nàng, hôm nay lại nhìn thấy tủ cao ba thước, chế tạo bằng đồng tinh khiết, giường gỗ gần như bị dây leo sinh trưởng trên đất quấn quanh, nhất là những nền gạch kia, đã hõm sâu vào trên đất mà phát sầu.

Nếu thật sự muốn chuyên những thứ này đến khuê phòng mới của tiểu thư, bọn họ không phải mệt mỏi mất đi nửa cái mạng?